

INNAN MAN ÄR FRAMME ÄR DET NÄSTAN ÖVER - kongressrapport, del 4

Hotellfrukosten är aldrig lika god andra dagen, av någon anledning. När man bor fler nätter än två på hotell, vid utlandsresa eller under en längre kongress, som en världskongress, och äter hotellfrukosten en tredje dag och en fjärde och en femte, blir den trots sin överväldigande rikedom på tingestar att äta av någon anledning gradvis allt tråkigare. Jag vet inte varför, men delvis kan det ha att göra med att den mat som är tillagad av naturliga skäl är tillagad enligt principen skolkök och därför efter ett antal dagar börjar kännas fadd. Kanske är det så. Eller kanske är det helt enkelt så att man i själva verket egentligen vill ha den sorts frukost man normalt äter eller kanske beror det på att man normalt aldrig äter frukost eftersom man normalt inte är vaken vid den tiden på dygnet.

Det senare torde vara förklaringen i mitt fall.

Så det kändes nästan som en lyx att inte sitta i panel förrän klockan tolv på dagen, en hel timme senare än klockan elva. Det medförde att jag inte behövde äta lika mycket till frukost som föregående dag. Och då blev det gott i alla fall.

Kongress och rapport och rapport och kongress. Ibland griper de in i varandra. Eftersom jag skriver den här rapporten i fyra delar, har jag sedan del tre av Tomas fått veta att Eva (Normanupplagan) var tänkt att sitta i minnespanelen om Lars-Olov men blev sjuk, varför kommittén funderade på om Susan eller jag skulle tillfrågas om att ersätta henne. Med oss som alternativ skulle jag definitivt ha valt Susan, systerdotter till Lars-Olov, men nu föll det sig i stället så att vi båda satt med i minnespanelen om Lars-Olov. Och faktiskt var även Eva med på sätt och vis, för hon skrev en fin text om Lars-Olov som hon sms:ade till sin pojkvän Anders (Wahlbomupplagan) och han satt i publiken och fick under panelens gång komma fram och låna en mikrofon och läsa upp texten. Susan har förstås känt Lars-Olov i bokstavligt talat hela sitt liv, medan vi andra som satt i panelen alla kände honom i många decennier. Att minnas en fannisk titan som Lars-Olov, som var aktiv i fandom i över sextio år, på blott en knapp timme är förstås inte möjligt. Att minnas människan Lars-Olov under den tiden är ännu omöjligare. Det kan inte bli annat än förhoppningsvis talande, illustrerande, belysande brottstycken ur en väldig gärning och ett långt liv. Vi gjorde vårt bästa för att hitta de brottstyckena ur den ofantliga mängd som finns att välja på. Och bäst av oss var Susan.

Det var kongresstiltje efter panelen, för något tröttare än föregående dag hade kongressdeltagarna kommit iväg till sina luncher lite senare, och i takt med att folk droppade tillbaka vidtog det lättjefulla småprat som så lätt blir resultatet av solskenig hetta på en uteservering där man sitter och dricker öl. Det är behagligt, det är trevligt, men det är inte så mycket att rapportera om i sig. Den sortens behagliga småprat goda vänner emellan ägnade sig Jörgen (Forsbergupplagan) och jag åt i en soffa på uteserveringen.

Eriks intervju med mig för Fandompodden blev mycket riktigt annorlunda än Håkans. Den här gången satt vi i något slags inre rum i kongresslokalerna och Erik hade tvärtom en gigantisk portastudio, med mängder av vad jag uppfattade som finesser. Det var en skillnad. Den andra och betydligt väsentligare var att Erik ställde frågor som jag förvisso svarade på men som även Kristin – eftersom vi båda varit fans längre än vi själva vill minnas – och jag pratade lite kring. Annorlunda infallsvinkel, andra ämnen.

Jag är hängiven de sakrala mässorna a cappella för kvinnoröster från medeltiden. Någon ofattbart vackrare musik existerar helt enkelt inte, eftersom den mänskliga rösten – och i synnerhet kvinnorösten – är det främsta av alla instrument. För dem som hör mig ständigt vråla om Motörhead – vars både musik och sång är 180-gradiga motpoler till sakrala mässor a cappella för kvinnoröster – kommer detta möjligen som en överraskning, men vi har alla våra motsatspar inom oss. Våra motpoler. Denna hängivenhet för sakrala mässor innebär även att mina öron är högdraget överkänsliga kravställare på den sortens musik och jag måste därför meddela att jag inte kunde njuta av den konsert som avslutningsceremonin – den enda programpunkt förutom den jag själv var med i som jag gick på under kongressen – till allra största delen bestod av, med en blandad kör från Forodrim som sjöng diverse sånger ur fantasyfilmer och fantasyböcker. Jag ska säga som det är; jag satt och vred mig i stolen och drabbades av ställföreträdande skamkänslor. Jag ville gå – och jag såg att Kristin och Barbara gjorde det, på ett elegant vis som inte störde – men satt lite för högt upp i salen för att göra det omärkligt.

Jag tror, om jag ska vara uppriktig, att det finns en poäng att göra här. Jag tror inte på att tvinga på människor musik. De allra flesta vill välja sin musik själva. De väljer vad de lyssnar på i hemmet, de väljer vilka artister de går och ser på konsert. När man exempelvis på en pub utsätts för musik i högtalarna är det väldigt ofta musik man inte alls gillar och det gäller alla gäster – ingen musiklista kommer att till fullo gillas av någon enda närvarande – och därför är det mycket bättre att låta en pub vara tyst på musik så att folk kan prata med varandra i stället.

Och den principen tror jag gäller även på en kongress. Forodrimkonserten tycker jag borde ha hållits som en programpunkt för sig, som folk kunde välja att gå på eller inte gå på, och inte som den avslutningsceremoni som av naturliga skäl lockar i princip hela kongressen. Kanske stod det i programmet att de skulle uppträda, jag vet inte. Jag läser aldrig programmet, jag får bara en lista över de programpunkter jag ska vara med i. Men själv tycker jag att det mycket väl kan räcka med att man under avslutningsceremonin avtackar hedersgästerna och andra som bör tackas, ger hedersgästerna deras presenter, och därpå fångar in SweCons ande.

Och sedan strömmar ut till döda hunden-partyt, som gick av stapeln i restaurangbaren.

Döda hunden-partyt är en alldeles speciell fas av kongressen, eftersom man nu vet att här är sista chansen. De man ville träffa och som man inte har hunnit träffa under kongressen har dock ofelbart redan ha åkt hem. Därför sveper man med blicken över – i det här fallet – borden och ser efter vem och vilka som sitter var, i vilka konstellationer, och ritar i huvudet en karta över de bord man tänker försöka hinna med att mingla mellan. Fast den strategin misslyckas omgående, eftersom även de andra deltagarna oförskämt nog minglar mellan borden i stället för att sitta kvar där de ska sitta och man därför löpande måste rita om kartan och det är då man räddas av Veronica.

Så här. Kön till baren var inte bara väldigt lång, den var extremt långsam. Medan jag stod i den och kände hopplösheten stiga inombords för varje minut som gick, var det plötsligt en ung kvinna som ryckte i min ärm och frågade om hon kunde få prata med mig, för någon hade tipsat henne om att hon borde göra det, ity jag är översättare till yrket. Jag sa att visst fick hon det, så fort jag köpt en öl, och fortsatte sedan att vänta på att kön skulle röra sig framåt. Det gjorde den inte. Till slut tappade jag tålmodet och satte mig mitt emot den unga kvinnan och sa att vi lika gärna kunde prata bort kön i stället för att jag stod och väntade i den, så fick jag köpa min öl lite – mycket – senare i stället. Denna unga kvinna var Veronica, som jag aldrig träffat tidigare, och som var mycket trevlig, och som

till min anglofila förtjusning visade sig ha växt upp med både brittisk engelska (hennes accent var vacker, vi pratade lite engelska också, bara för att) och svenska som modersmål och som därför nu stött på problemet att hon, som i hela sitt liv skrivit på engelska, fann sig inte kunna skriva på svenska utan att texten fylldes av engelsk syntax och engelsk vokabulär, fast alltså på svenska. Hon gick en kurs i skrivande där de var tvungna att skriva på svenska, vilket var förklaringen till att hon gjorde det. Jag gav henne några tips kring hur hon ska motverka den ofrivilliga tendensen, för den är inte okänd för mig, och det hela ledde till en lång och intressant diskussion om språk och litteratur och översättningar där även Anna (Frimodigupplagan), som satt bredvid Veronica, deltog. Jag glömde bort min öl.

Läs det där en gång till. Jag glömde bort min öl. Jag vet. Jag är lika häpen som ni.

När jag så småningom kom ihåg ölen igen, tillbringade jag och Johan (Anglemarkupplagan) och Erik någon halvtimme i kön men kom till slut fram och fick beställa och jag slog mig ned vid första anhalten på min ursprungliga karta, från vilken Ian och Cristina just skulle gå och äta lunch. Typiskt. Fast Ian (Salesupplagan) och jag satt kvar och fick sällskap av Anders (Homströmupplagan) och förstås en massa fans runt omkring, men det var vi tre som satt och pratade med varandra

När denna stekheta helg i Stockholm äntligen och helt plötsligt drabbades av ett häftigt skyfall, gick jag ut och rökte för att få andas in den friska luften, och fick då för första gången under kongressen tillfälle att prata med Anders (Reuterswärdupplagan) och min NoFF-auktionsmedbrottsling Hanna.

Därefter hamnade jag med min omritade karta vid Ians och Cristinas nya bord tills de skulle gå och där satt även Kristin och Lennart (Janssonupplagan).

Kongresskommittén var väluppfostrad och satt fangrant kvar vid sitt bord, så de var lätta att pricka in enligt min ursprungliga karta.

Och sedan visade sig faktiskt flertalet fans ha suttit kvar vid den sista anhalten, det stora bord där finsk fandom och Fia och Sanna och hur många som helst andra satt.

Det där var en redogörelse för den fannisk-militära döda hunden-strategin. Hur samtalen flödade och hur skämten haglade går förstås inte att redogöra för i någon detalj alls. Men ni vet. Ni var ju där.

Och hunden blev gradvis allt mer död i takt med att fans var tvungna att passa tågtider och för den delen flightavgångar och bege sig därifrån.

Till slut drabbades vi allt färre kvarvarande av självmotsägelsen. Jag har alltid uppfattat uttrycket "Baren är stängd!" som en självmotsägelse men mycket sällan fått medhåll av personalen, oavsett bar.

Nu var det över. Därför begav sig sent på kvällen jag och Ian och Anders (ni vet vilken Ian och vilken Anders i just detta fall) in till stan för att gå på Akkurat, men även de hade – annan förhandsinformation uppenbarligen till trots – drabbats av självmotsägelsen. Vart är världen på väg?

Så jag gav upp, kramade om Ian och Anders, och tog en taxi hem.

Innan man är framme är det nästan över.

När jag satt i taxin sjönk insikten över mig. Som den gör. Det var redan över.

Och det kändes som om jag inte hunnit fram förrän det var över.

Plötsligt blev jag ledsen.

Är det inte alltid så efter kongresser?

-- Bellis